

Ringeloren

Mariëtte Brink

Schrijver: Mariëtte Brink
Coverontwerp: Mariëtte Brink
ISBN: 9789403697499
© Mariëtte Brink 2023

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

Intro

Boerderijtje op het platteland.

De vier woorden boven de advertentie van de makelaar trekken je aandacht. En als je de foto die eronder staat ziet, dan houd je de adem even in. In gedachten zie je jezelf het pad oprijden. Je hoort het grint onder de autobanden knerpen en dat dwingt je de voet van het gaspedaal te halen en het voertuig langzaam uit te laten rollen.

En dan... hoor je niets meer. Helemaal niets. Wat een rust. Je slaakt een langgerekte zucht en leunt achterover. Als vanzelf sijpelt de opgebouwde spanning van de dagelijkse hectiek weg uit je lichaam en je laat de aldoor opgetrokken schouders bewust nog wat meer zakken. 'Dit is wat een mens nodig heeft,' denk je en ademt diep in – zo diep dat je buik naar voren komt – en weer rustig uit.

Dan focus je je weer op de foto in de krant en probeert ondanks de slechte kwaliteit daarvan zoveel mogelijk details te ontdekken. Tegen de gevel van het romantische witte huisje met rieten dak staan hoge bloemen. Wit, roze, donkerrood en alle tinten daar tussenin. Waarschijnlijk zijn het stokrozen. Dat kan haast niet anders. De crêpe bloemen omlijsten de lage voordeur die je dwingt om te bukken als je naar binnen wilt gaan.

Zonder de ogen te sluiten, droom je dat je de deur van de auto opent en een voet op het grint plaatst. De eerste kruidige aroma's komen je tegemoet. Je was van plan om op te staan en overal rond te gaan kijken, maar verandert je fantasie: Je draait je bovenlichaam om naar

de stoel naast je en pakt de huissleutel van je zojuist verworven stulpje uit de schoudertas. In je droom kan immers alles.

Zodra je uitgestapt bent, leg je beide onderarmen op het geopende portier en blijft daarop leunen, zodat je wat rond kunt kijken.

Het blijkt toch niet helemaal stil te zijn. Je hoort het zachte gezoem van de hommels. Hoe langer je kijkt, hoe meer gekrioel je ziet en het zal door de afwezigheid van andere geluiden komen dat het gegons steeds harder lijkt te klinken in dit lustoord. Hoe anders is dat in je eigen achtertuintje, waar het gefluister van een enkel insect overstemd wordt door de herrie van verkeer en spelende kinderen.

Dan wordt je oog automatisch naar de glanzend rode tomaten in de moestuin getrokken. Het portier druk je dicht en je stapt op de moestuin af. De autosleutel laat je in het contactslot hangen, want dat kan op het platteland.

Voordat je het wit geschilderde tuinhekje opent, draai je om je as en neemt de omgeving in je op. Dikke eiken omzomen het paradijselijke erf en versterken het gevoel van veiligheid en geluk. Je vraagt je af of je je hier, verscholen in het groen, voor altijd terug zou willen trekken. Tegelijk met die gedachte vormt zich een bevestigende glimlach om je mond.

Maar vergis je niet. Zo'n afgelegen boerderijtje aan het einde van de wereld is als een afgesloten eiland, ver weg van de maatschappij. Daar kan zich van alles afspelen, zonder dat de buitenwereld daar ooit achter komt.

1 Job

Een onweerstaanbare zonnestraal lokt me naar buiten en ik trek de deur van de werkplaats achter me dicht. De laatste regendruppels glijden van het spiegelgladde platendak in mijn nek. Ik ril, maar beur mezelf op met de gedachte dat het slechts een laatste stuiptrekking van het lange, koude seizoen is. Enigszins vrolijk sla ik mijn ogen op en neem de schoon gespoelde omgeving in me op.

Het doordrenkte, rieten dak van het huis is diep van kleur en druppelt nog driftig na. De spetters die als tranen op de zinken emmers en melkbussen biggelen, brengen een levenslustige melodie ten gehore. Ik glimlach om de tegenstrijdigheid en blijf nog even verwonderd naar het eenvoudige orkest staren. De klanken – hoe eenvoudig ook – lijken de snaren van een onbenoemd zintuig in mijn binnenste te bespelen, zodat mijn buik ervan gaat kriebelen. Het veroorzaakt een diepe geluksbeleving en ik besef dat ik die zonder mijn gevoel voor muziek niet zou kennen.

Ik adem de frisse buitenlucht in en haast me dan met opgetrokken schouders onder de druipende eiken door. Opnieuw landen koude druppels in mijn nek en ze kruipen over mijn rug naar beneden. Terwijl ik over het achterpand van mijn oude shirt wrijf, buk ik me voorover om te zien of de maïs al op komt. Door de kracht van de vallende regendruppels is de aarde van sommige eerste sprietjes afgewassen. Met mijn wijsvinger veeg ik nog wat zandkorrels van een van de plantjes af.

Nu ik zo gebukt bij de akker sta, zie ik overal scheurtjes in de bodem. Het groen probeert erdoor te breken, zoals een kuiken door de eierschaal. Ik ga op mijn hurken zitten en probeer of ik de lange strepen van de rijen al kan ontdekken en zie inderdaad het begin van het patroon dat over een week nog duidelijker zal zijn.

De voorjaarsschoonmaak heeft ook de kleine keitjes uit de bovenste bodemlaag blootgelegd. De zon veroorzaakt een matte glans op de schoon gespoelde steentjes. Ik zou er gemakkelijk handen vol van kunnen oprapen en als ik nog een kind was, dan deed ik dat zeker. Een van de steentjes trekt mijn aandacht, omdat deze opvallend meer glanst dan de rest. Terwijl ik het opraap merk ik dat het grootste deel ervan nog onder de zandkorrels ligt. Ik trek het er nietsvermoedend onder vandaan en ben verrast als het een gouden trouwring blijkt te zijn.

‘Hoe groot is de kans dat je een verloren ring in deze enorme akker vindt?’ vraag ik mezelf af en terwijl ik mijn ogen over de uitgestrekte vlakte laat gaan verwonder ik me. Mijn binnenste maakt een sprongetje, want het voelt alsof ik een kostbare schat heb gevonden. Behoedzaam veeg ik het juweel over mijn werkbroek schoon. De gravure aan de binnenkant wordt zichtbaar en ik lees. Meteen schiet er een schokgolf door mij heen. Het voelt als de stroomdraad van een dierenweide: Eerst die vreemde, inwendige dreun waar je van terugdeinst en daarna dat doffe gevoel dat je ledematen lijkt te verlammen. Ik lees de naam van Evalien. *Mijn Evalien*. En daarachter staat een datum die enkele jaren vóór onze trouwdag ligt.

Diep in gedachten open ik de zwak brandende werkplaatskachel, vul het met resten timmerhout en keer mijn rug er naar toe om het natte shirt te drogen. Ik heb er lang bewegingloos mee aan de rand van de akker gezeten. De warme gloed op mijn rug verdrijft de kou. Mijn spieren worden al soepel, het katoen wordt stijf.

De oude Poek is zich nergens van bewust en ligt vredig op de vensterbank van de werkplaats te slapen. Zijn wollige lichaampje gaat ritmisch op en neer en automatisch sta ik op en gaat mijn hand er naar toe. Zodra ik hem aanraak, opent hij zijn ogen tot spleetjes en begint te spinnen. Hij strekt zijn voorpootjes, rekt ook de rest van zijn lichaampje uit en rolt zich daarna weer tevreden op.

De voortdurende beweging van het aaien, het monotone gespin en de aanblik van zijn intense genot zouden een therapeutische werking moeten hebben. Ik sluit mijn ogen, adem zo diep in dat mijn buik opbolt en laat de lucht dan weer langzaam ontsnappen. Ondertussen blijf ik Poekie strelen en kijk nu door het raam richting het huis. Daarbinnen is Evalien en ik had gelijk met de ring naar binnen kunnen rennen, maar het is zoveel makkelijker om het verleden niet meer op te rakelen. Aan de andere kant weet ik dat ik moeilijk met dit geheim zal kunnen leven. Het zal aan mij gaan vreten als de schimmel aan een oude boterham.

Rusteloos pak ik de ring van de werkbank en draai hem tussen mijn duim en wijsvinger rond. Ik stel mezelf voor hoe het zou zijn als zij zoiets voor mij verborgen hield. Dat zou ze nooit kunnen. Toch?

De last van een geheim zou haar verteren, dat kan niet anders. Ik zie haar huid al rimpelen als de schil van een

weggestopte appel. Bovendien voel ik wantrouwen. Dat geeft de doorslag en ik trek de stoute schoenen aan.

Terwijl ik de werkplaats uitloop en daarmee de twijfel achter me probeer te laten, richt ik me volledig op de positieve kant. De vondst is een bevestiging van wat ik altijd al vermoedde, namelijk dat Timon bij zijn vertrek al besloten heeft om nooit meer terug te keren. Waarom zou hij zijn ring anders van zich af hebben gesmeten? De periode van onzekere jaren, waarin sommigen hoopten dat hij zijn gezicht nog eens zou laten zien, kan worden afgesloten. Dat boek kan definitief dicht.

Met een grote stap ga ik over de drempel van de achterdeur en loop door de hal. Bij de keukendeur houd ik mijn pas toch weer in en open de hand die de trouwring omsluit nog een keer. Ik zie een ongewassen werkhand met zwarte nagelranden en een sieraad met de liefste naam die bestaat. Even voel ik de energie uit mijn ledematen wegsijpelen, maar ik doe mijn best en knijp een stevige vuist om de ring heen, richt mijn kin op en open de keukendeur.

Ik blijf in de deuropening staan. Evalien is geconcentreerd aan het aanrecht bezig en mijn blik is op haar smalle rug gericht. 'Vanaf nu is ze helemaal van mij,' besef ik. Ik word week van binnen, net zoals toen we elkaar net gevonden hadden.

'Wat is er?' Ze heeft zich omgedraaid. 'Waarom laat je de keukendeur open staan? Het wordt hier koud.'

Ik open mijn hand en houd mijn blik onderzoekend op haar gericht. 'Kijk eens wat ik op het maïsland gevonden heb?'

Ze staakt het werk en veegt haar handen aan de vaatdoek af. Geïnteresseerd pakt ze de ring. Bij het zien

van de inscriptie geeft ze een gil en smijt het verschrikt van zich af. Het blijft niet bij die ene gil. Ze slaat haar handen voor de ogen en begint vreselijk te huilen.

Ik schrik van die heftige reactie en beweeg haar naar een keukenstoel. Als ik zachtjes probeer om haar handen voor haar ogen weg te halen, kijk ik in een gezicht dat ik lang geleden ook heb gezien.

Wat ik in die ogen zie is geen verdriet. Het is ook geen boosheid. Het is angst. Extreme angst. Net als toen.

---Episode 1---
Zestien jaar eerder

2 Job

Loom druk ik het portier van de bedrijfs-bus dicht en blijf nog wat treuzelen in de schaduw van de walnotenboom. Het is de zoveelste bloedhete zomerdag en de plaats van bestemming lijkt de temperatuur nog een paar graden te verhogen. Ik had verwacht dat er geluiden van hamer, boormachine en zaag zouden klinken op het kleine erf. In plaats daarvan hoor ik het onrustige gekrijs van varkens in de schuur.

Met de rug van mijn hand veeg ik het zweet van mijn voorhoofd. Ik verzamel al mijn moed en loop in een rustig tempo naar de achterdeur. Nog voordat ik de klink kan lichten, zwaait de deur al open en kijk ik in het verwarde gezicht van mijn schoonzus Evalien. Het is duidelijk dat ze schrikt van mij, maar ik doe alsof ik het niet merk en probeer zo nonchalant mogelijk te vragen of Timon er is. 'Een paar weken geleden heeft hij mijn handcirkelzaag geleend, maar ik heb hem nu echt zelf weer nodig,' vul ik aan alsof er niets aan de hand is.

'Handcirkelzaag?' stamelt ze en kijkt nog steeds met dat geschrokken gezicht dat inmiddels wit weggetrokken is.

'Kijk maar in de werkplaats. Daar zal hij wel liggen.'

Het is overduidelijk dat hier iets niet in de haak is, maar ik wil me niet in de privé-zaken van mijn broer en schoonzus mengen, dus ik houd mijn mond en loop naar de werkplaats. Als ik in het schuurtje ben, kan ik het toch niet laten door het raam naar buiten te gluren en zie Evalien naar de varkensstal rennen.

À la minute voel ik een schuldgevoel over mijn gegluurd opzetten. Beschaamd wend ik mijn nieuwsgierige blik